

Allan

Den dag, det var slut, gik jeg ind i en kirke. Jeg gik ind for at sige farvel til Gud. Han skulle fandeme vide det. Nu var der bare mig og verden, for nu vidste jeg det: Der er ingen Gud, der er bare mennesker, der fortæller hinanden om Gud. Han er én stor løgn. Hjælp han måske, alle de gange jeg sad bag døren i mit værelse og græd, så jeg savlede? Gjorde han noget, da jeg af hele hjertet tiggede og bad om, at mor og far ville begynde at elske hinanden igen? Han gjorde ikke noget, fordi han ikke findes. Og nu ville jeg én gang for alle fortælle træfiguren på korset, hvad han var for mig: en død klump træ. Jeg var færdig med ham. Andre kunne tro på de fantasifostre, de ville, men for mig sluttede det her.

Det var eftermiddag, og jeg var alene i kirken. Lyset var grågrønt og tungt, som om rummet lå under et hav. Væggene var farveløse som verden. På de gamle tavler stod numrene på løgnesalmer, og på altertavlen hang Jesus udsplattet på korset. Han havde et udtryk i ansigtet, som om han var ved at få massage. Jeg havde lyst til at kaste op.

Jeg gik op til alteret og stod foran en bibel, der lå opslået mellem to vaser med blomster. Så mange ord, så mange løgne. Jeg ville smække bogen sammen, men jeg tænkte: Lad bare de andre fjolser tro på den. I stedet satte jeg mig ved knæfaldet og kiggede op på den lidende massage-Jesus på sit metalkors. Jeg sagde: - Tænk, at jeg engang troede på dig. Tænk, jeg var så dum.

Jeg havde lyst til at tage fat om Jesuses ene træben og hive hans splatterkrop ned fra korset. Jeg havde lyst til at stryge det salige smil af hans ansigt. Jeg havde lyst til pande ham én.

Jeg nøjedes med at give ham fingeren. Han rørte sig ikke. Han så ingenting. Jeg gav ham fingeren en gang til. Jeg sagde: Fuck dig. Stadig ingenting. Så rejste jeg mig, drejede væk fra alteret og gik langsomt tilbage ned af den røde kirkeløber. Min ryg følte elektrisk. For hvert skridt, jeg gik, sagde jeg "fuck dig," og jeg blev ved, til jeg var nået helt ned til døren. Her standsede jeg. Jeg vendte mig om i slowmotion, som om jeg var midt i en ballet, og jeg sagde: Fadervor, du som ikke er i himlen: Fuck dig og farvel.

Så gik jeg ud ad kirken, så døren dundrede. Udenfor blev jeg stående på trappen med udsigt til byen og stirrede ud i den grå eftermiddag, hvor folk gik forbi, og døre gik op og i, og lyskryds skiftede farve, og busserne kørte. Alt var, som det plejede. Gud kom ikke ud inde fra kirken med et flammesværd i hånden, og lynet slog ikke ned. Der var ingen flænger i himlen, ingen rasende tordenbrøl. Bare mig. Og stilheden.

Jeg gik ned ad trappen, og jeg syntes, at alle huse og vinduer og linjer i byen stod så knivskarpt, at det sved i øjnene. Jeg syntes, at jeg kunne se den mindste lille tyggegummiklat på fortovet helt tydeligt. Jeg syntes, at alting uendeligt langsomt bevægede sig ind mod mig.

Så smækkede døren. Jeg vendte mig om, og en dreng med briller stod og kiggede på mig, som om jeg havde fornærmet ham personligt. Jeg havde ikke set ham indenfor.

- Hvorfor var du inde i kirken? sagde han.

Jeg ville ikke svare, så jeg spurgte:

- Hvorfor var *du* derinde?

Han trak skuldrene helt op til ørerne og rynkede næsen under brillerne.

- Ikke for noget, sagde han. - Eller: Jeg kom for at aflevere en sten til min far. En rigtig fin én, som jeg lige har fundet. Det er en gave. - Hvem er din far? spurgte jeg.

Han trykkede brillerne ind på næsen. Han ventede lidt.

- Altså, jeg ved ikke helt, hvad han hedder. Men det gør Gud. Og det er også Gud, der giver ham stenene. Det er sådan en aftale, vi har lavet. Jeg skal bare lægge noget pænt lige foran Jesus på korset og klappe tre gange i hånden. Sådan her:

Drengen klappede hårdt tre gange.

- Så skal jeg gå, og så får min far det. Ikke lige med det samme, selvfølgelig, men når kirken lukker.

- Hvorfor ved du ikke, hvad din far hedder? spurgte jeg.

Han tørrede næsen.

- Det er fordi, min mor har fået mig med en, hun ikke kendte. De elskede kun hinanden i én nat. Så rejste min far videre, for han vidste ikke, at jeg kom. Nu bor jeg i et børnehus, fordi min mor ikke kunne holde til at passe på mig.

Drengen rakte en sten frem i en lille, åben hånd. Han havde røde kradsemærker op ad armen.

- Se, er det ikke en fin sten?

Det var en lille rød sten, der lignede alle andre sten.

- Når jeg savner min far, så skal jeg bare finde en sten og varme den i hånden og kysse den. Så ved min far, at jeg elsker ham, når han får den.

Det var så gak og så sødt, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulle gøre. Så jeg sagde bare:

- Hvor er det en smuk sten.

Jeg løj lidt, fordi jeg syntes, det var det bedste. Drengen nikkede og blev helt ivrig.

- Tak, smilede han.

Han kiggede på mig, så jeg næsten ikke kunne holde det ud. Det gjorde virkelig ondt. Pludselig var det eneste, jeg ønskede, at han skulle være glad. Sådan rigtig, rigtig glad.

- Men skulle du ikke have givet stenen til din far? sagde jeg.

- Joeeee, sagde han langsomt. - Men så kom du.

Jeg vidste det! Han havde hørt det.

- Hørte du, hvad jeg sagde? spurgte jeg.

Han nikkede. Han sagde ikke noget.

- Det var bare noget, jeg sagde, løj jeg.

Drengen blev ved med at kigge på mig.

- Ja, du fandt bare på det, ikke? sagde han og nikkede voldsomt.

Hans øjne var helt åbne.

- Det var *så* meget noget, jeg fandt på, sagde jeg og satte en pegefinger i tindingen og skruede den rundt. – Det var bare en slags leg.

- Okay, godt, sagde drengen.

Han lød, som om han havde var kommet bagud med at trække vejret og pludselig skulle hive en masse luft ind. Så åndede han ud i et stort smil.

- Går du ikke med mig ind med stenen? sagde han.

- Hvis du gerne vil have det, sagde jeg.

- Det vil jeg gerne, sagde han.

Han kunne kun lige netop nå håndtaget. Rifterne på armene lignede spor efter kattepoter. Jeg turde ikke spørge ham om dem. Der var noget, jeg ikke ville vide noget om de arme.

- Hvad er der med dine arme? sagde jeg alligevel.

Jeg aner ikke, hvorfor jeg sagde det.

- Nåe det. Det er bare lidt kras.

- Har du eksem? sagde jeg.

- Nej, det er bare... Det er ikke noget...

Døren smækkede bag os. Vi gik ind i kirken og op ad midtergangen mod alteret, og jeg hadede de arme, men jeg kunne bare ikke få øjnene fra dem. Jeg var nødt til at tage drengen i hånden. Jeg lagde min hånd rundt om hans, den der krammede stenen.

Da vi kom op til alteret, kunne jeg ikke rigtig slippe hans hånd. Men han trak den forsigtigt til sig.

- Jeg plejer at lægge mine sten her, sagde han og lagde meget nøjagtigt stenen ned lige foran Jesusfiguren. - Og så siger jeg:

- Kære Gud, sig til min far, at jeg elsker ham.

Han så på mig:

- Og så klapper jeg.

Han løftede hænderne:

- Vil du klappe med mig?

Jeg nikkede.

Vi klappede tre slag med korte pauser imellem.

Jeg kunne se pulsen dunke i hans hals.

Jeg kunne mærke varmen fra hans sårede arme.

Jeg vidste, at Gud ikke ligesom trak vejret oppe på korset.

Jeg vidste, at det ikke var Gud, der svarede mig.

- Hvad hedder du? sagde jeg alligevel.

- Allan, sagde han.

Det var sådan, det begyndte.